

Μνημόσυνο για τα 20 χρόνια από την εκδημία του Επισκόπου Μαδαγασκάρης Νεκταρίου

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Αλεξανδρείας](#)

Μνημόσυνο για την ανάπαυση της ψυχής του αιιδίμου προκατόχου του, Επισκόπου Μαδαγασκάρης κυρού Νεκταρίου, με αφορμή τη συμπλήρωση είκοσι ετών από την εκδημία του, τέλεσε ο Επίσκοπος Τολιάρας και Νοτίου Μαδαγασκάρης κ. Πρόδρομος.

Ο μακαριστός Ιεράρχης του Αλεξανδρινού Θρόνου [βρισκόταν στη μοιραία πτήση του Σινούκ το οποίο στις 11 Σεπτεμβρίου 2004 κατέπεσε ανοιχτά του Αγίου Όρους](#) με συνέπεια να χάσουν τη ζωή τους 17 άνθρωποι, μεταξύ αυτών και ο Πατριάρχης Αλεξανδρείας κυρός Πέτρος Ζ'.

Σε ανάρτησή του ο Επίσκοπος Τολιάρας κ. Πρόδρομος γράφει με αφορμή τα είκοσι χρόνια της εκδημίας του κυρού Νεκταρίου:

“Είκοσι χρόνια έχουν περάσει από την ημέρα που ο «λευκός άγγελος» της Μαδαγασκάρης, ο Επίσκοπος Νεκτάριος, αναχώρησε για την αιωνιότητα. Ένας άνθρωπος που ήρθε από τη μακρινή Αυστραλία, σε έναν τόπο όπου δεν υπήρχε ούτε ίχνος Ορθόδοξης Εκκλησίας, και κατάφερε μέσα σε λίγα χρόνια να χαράξει ανεξίτηλα τη ζωή αυτού του λαού. Πέντε χρόνια τώρα, διακονούμε ταπεινά στον Νότο της Μαδαγασκάρης, στον τόπο που εκείνος αγάπησε με όλη του την ψυχή, και με συγκινεί βαθιά το πώς οι άνθρωποι εδώ εξακολουθούν να μιλούν γι’ αυτόν. Μιλούν με δέος και αγάπη, λες και ο χρόνος δεν κατάφερε να σβήσει το αποτύπωμά του.

Είκοσι χρόνια απουσίας... Κι όμως, κανείς δεν έχει ξεχάσει. Το σώμα του δεν βρέθηκε ποτέ, όταν εκείνο το ελικόπτερο χάθηκε στην θάλασσα. Μα η ψυχή του δεν έπαψε ποτέ να πετάει πάνω από τη Μαδαγασκάρη. Το όνομά του ζει στις καρδιές των ανθρώπων σαν φως ανεξίτηλο. Δεν είναι τα έργα του που τον κρατούν ζωντανό – οι εκκλησίες, τα σχολεία, τα πηγάδια που έκτισε. Είναι οι ψυχές που καλλιέργησε, οι ζωές που άγγιξε με την αγάπη και την ταπεινότητά του. Ήταν άνθρωπος αληθινός, ταπεινός, που μιλούσε γλυκά, που θυσιαζόταν για τα πνευματικά του παιδιά χωρίς δεύτερη σκέψη.

Ακόμα και τώρα, νιώθουμε ότι ο Επίσκοπος Νεκτάριος πρεσβεύει για τη Νότια Μαδαγασκάρη, εκείνο τον τόπο που τόσο βαθιά αγάπησε. Κι εμείς, όσοι συνεχίζουμε το έργο του, προσευχόμαστε να βαδίζουμε στα χνάρια του, με την ίδια ταπεινοφροσύνη και προσφορά. Γιατί όλοι μας είμαστε περαστικοί από αυτή τη ζωή. Και όταν θα φύγουμε κι εμείς, η μόνη κληρονομιά που αξίζει είναι η αγάπη που θα αφήσουμε πίσω μας στις καρδιές των ανθρώπων. Όπως οι ντόπιοι μιλούν τώρα για τον Επίσκοπο Νεκτάριο με ευγνωμοσύνη και αγάπη, έτσι να μιλούν και για εμάς κάποτε. Αυτή είναι η μόνη αληθινή μαρτυρία της ζωής μας”.

